

Κωνστάνς Δημά
τα δάκρυα της αγάπης

*Je me souviens de l'incendie de la
bibliothèque d'Alexandrie, de celui il y a
dix ans de la bibliothèque de Saint-
Pétersbourg qui détruisit 550.000 livres et
dans la nuit du 25 ou 26 Août 1992 de
celui de la bibliothèque de Sarajevo qui en
détruisit 2 millions*

Jean-Claude Villain

Θυμάμαι.

Το θυροτηλέφωνο χτυπάει ασταμάτητα. Βγαίνω βιαστικά από το λουτρό και κατεβαίνω τα σκαλιά τρέχοντας. Στην είσοδο της πολυκατοικίας αντικρίζω τον κύριο που μου είχε ζητήσει να κατέβω για να παραλάβω το δέμα μου. Το κοιτάζω όλο απορία.

Ο ταχυδρόμος με το πρόσωπο περιχαρακωμένο σε μια πεισματάρικη έκφραση μου απλώνει ένα έντυπο για να το υπογράψω. Ρίχνω ένα απελπισμένο βλέμμα στο μουσκεμένο δέμα. Αντικρίζω ξανά την ίδια δεσπόζουσα

εικόνα των βιβλίων που ξεπροβάλουν. Το χάρτινο κουτί έτοιμο να διαλυθεί. Διστάζω.

Με ύφος πολυάσχολο και με ταπεινοφροσύνη εκείνου του μαυρόδερμου που παραείναι ταπεινωμένος για να ταπεινωθεί και άλλο μου ζητάει συγνώμη.

Υπογράφω ανήμπορη.

Αισθάνομαι να με κυριεύει μια νοσταλγία. Με διακαή πόθο σηκώνω το δέμα και το αγκαλιάζω. Στοργικά. Πασχίζω να προστατέψω τα βιβλία. Από τη βροχή που δε λέει να σταματήσει. Κάποια ικανοποίηση απόμακρη με κυριεύει αγγίζοντας τη σάρκα χτυπημένη. Βγαίνω από τον ανελκυστήρα αφήνοντας στη γη αιχμές βουβής οδύνης.

Άγνωστοι οι ψυχικοί δρόμοι που υπάρχουν μέσα μας.

**

*

Θυμάμαι.

Καθόμουν χάρω και διάβαζα. Την αμηχανία των συναισθημάτων της παραγμένης και ταπεινωμένης αγάπης. Δεν είχε εξαλειφθεί από μέσα μου. Όπως πίστευα.

Είχα προσπαθήσει. Προσπαθήσει πολύ. Να μετατρέψω την αγάπη σε φιλία. Όπως μου το ζητούσες. Επίμονα. Σίγουρος για την ορθότητα των απόψεών σου.

Τα αντίτυπα του βιβλίου έσταζαν τα δάκρυα των δέκα
ετών μελέτης περί αγάπης

*Τα δάκρυα του αίματος που μόνο τα μάτια άφηναν να
διαφανούν τώρα πλημμύριζαν το διαμέρισμα.*

**

*

Θυμάμαι.

Εκείνο το βράδυ. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό.

Κάποια στιγμή σηκώθηκα και σε μισοξύπνια κατάσταση
πλησίασα το παράθυρο. Πίσω από τη μεγάλη τζαμαρία
είδα τη σκιά σου.

Στο νυκτερινό θαμπόφωτο ονειρεύτηκα την ευτυχία. Σε
περίμενα με λαχτάρα για να καταπραΰνεις τον πόθο μου.

Ένιωσα έντονα την κίνηση του χεριού σου. Και τη νευρική
κρίση της σάρκας μου που είχες απωθήσει.

Νιώθω ακόμα το κύμα της ηλεκτροπληξίας.

**

*

Θυμάμαι.

Σωριάστηκα. Την ίδια κιόλας στιγμή που μπήκα στο διαμέρισμα με τα βιβλία στην αγκάλη. Ως εκ θαύματος δεν πνίγηκα μες στην απελπισία. Όταν συνήλθα, μάζεψα ήρεμα τα καταστραμμένα αντίτυπα και τα έσφιξα ψηλά στο στήθος. Λες κι αγκάλιαζα το άπειρο ακέραιο.

Η βροχή συνέχιζε να πέφτει.

Βγήκα στο μπαλκόνι και πήρα την απλώστρα. Την έστησα στο σαλόνι κι άρχισα να απλώνω τα βιβλία. Τα περισσότερα ήταν μούσκεμα και χτυπημένα στις άκρες.

Δεν μπορούσα με τίποτα να αποχωριστώ τα αντίτυπα. Ήθελα εναγωνίως να τα κρατήσω. Η μόνη φιλοδοξία της στιγμής εκείνης πως να περιθάλψω τις πληγές.

Ήμουν δέσμια της αγάπης. Ένιωσα την ανάγκη να φροντίσω το άρρωστο κορμί της.

**

*

Θυμάμαι.

Τα βιβλία έκαναν μέρες να στεγνώσουν. Κάθε τόσο πήγαινα να ισιώσω το εξώφυλλο. Πάνω στο στήθος του

σείονταν η επιστημονική προσέγγιση της αγάπης. Σοβαρά χτυπημένη.

Στην επαφή των φουσκονεριασμένων αντιτύπων έβλεπα δρόμους που οδηγούσαν στ' ανοιχτά, ατραπούς που άνοιγαν και έκλειναν, άκουγα ήχους χειμάρρων που έτρεχαν.

Μετά χάιδευα σελίδα προς σελίδα το βιβλίο κι ένιωθα να καταρακυλώ στην άβυσσο.

Εκεί κείτονταν γλωμή η αγάπη. Απόσταζε αίμα.

**

*

Θυμάμαι.

Κάπου είχα διαβάσει: «Η φιλία μεταξύ άντρα και γυναίκας είναι από τη μια μεριά δυστυχησμένη αγάπη κι από την άλλη αδιαφορία γεμάτη εκδηλώσεις ευγένειας».

Θυμάμαι.

Την ικανοποίηση όρθια πάνω στο φαλλό του Πάνα όταν κυνηγούσε τις μαινάδες του Διόνυσου.

Θυμάμαι.

Τον αγώνα να σε ξεπεράσω εισχωρώντας σε όλες τις
πτυχές της σκέψης μου.

Θυμάμαι.

Είχα πιστέψει ότι είχα δαμάσει τους χτύπους της καρδιάς
μου.

Θυμάμαι.

Τη λάμψη στα μάτια σου.

Θυμάμαι

Τους δισταγμούς μου όταν διεισδύουσα στα μυστικά της
μήτρας της Μητέρας-Γης.

Θυμάμαι

Τη συγκίνηση που είχα νιώσει όταν διέκρινα τη μαγεία
των μαστών της λουσιμένων στην ασημένια λάμψη της
Σελήνης.

Θυμάμαι

Την κραυγή που έβγαλα: «Είμαι μέρος της παλλόμενης
καρδιάς. της. Όλες μας είμαστε μέρος της!» (Εκτοτε η
σκέψη αυτή με ακολουθεί.)

Θυμάμαι

*Το συννεφιασμένο ύφος τ' Ουρανού τη μέρα που η αγάπη
έσταξε δάκρυα.*

**

*